

Rozjímanie na stredu 14. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 14. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: istota
povolania; hviezda, ktorá
ukazuje sever; impulz Ducha
Svätého.

MEDZI DVANÁSTIMI Ježišom
vybranými apoštolmi nájdeme ľudí s
rôznymi príbehmi. Každý z nich mal
svoje vlastné zázemie, svoje vlastné
prostredie a svoj vlastný spôsob
bytia. Niektorí boli impulzívnejší
alebo nadšenejší, iní boli viac
introvertní alebo reflexívni. Niektorí

pochádzali z prostredia, ktoré prísnejšie vykladalo Zákon, zatiaľ čo iní možno Zákon pred stretnutím s Ježišom príliš nepoznali. V každom prípade všetci dostali rovnaké poslanie: ohlasovať príchod Božieho kráľovstva. Na tento účel im Pán dal moc vyháňať démonov a liečiť choroby (porov. Mt 10, 1-7) a postupne ich formoval.

Väčšina apoštolov nemala žiadnu osobitnú intelektuálnu prípravu na vykonávanie tohto poslania. Vo všeobecnosti nám evanjeliá ukazujú, že to boli jednoduchí ľudia. Niekedy nerozumeli ani tým najjednoduchším príkladom a podobenstvám, ktoré im Pán dával; niekedy sa zaplietli do povrchných diskusií. Jedno im však bolo jasné: boli vyvolení Kristom. Byť apoštolom neznamenať mať výnimočné predpoklady, ale prijať Ježišovo povolanie, byť otvorený jeho daru a

pomáhať mu prinášať ovocie vo vlastnom živote.

Dvanásti našli Ježiša Krista a objavili poklad, za ktorý sa oplatí dať celý život. Cítili potrebu šíriť tento oheň medzi všetkých svojich súčasníkov. „Dobro má vždy tendenciu šíriť sa. Každá autentická skúsenosť pravdy a krásy chce rásť“^[1]. A to sa deje preto, lebo majú prirodzenú vlastnosť, ktorá priťahuje ľudské bytosti v každom veku: svätosť sa šíri príťažlivosťou. Vedomí si krásy daru, ktorý sme dostali, môžeme zvoláť spolu so žalmistom: „Tu som, Pane, aby som plnil tvoju vôľu“ (porov. Ž 40, 8-9).

SVÄTÝ JOSEMARÍA, keď uvažoval o poslaní apoštola, zvykol zdôrazňovať, že je dôležité nestratiť zo zreteľa konečný cieľ, pre ktorý pracuje:

„Nezabúdajte, deti moje, že nie sme duše, ktoré sa spájajú s inými dušami, aby vykonali dobrú vec. To je veľa... ale je to málo. Sme apoštoli, ktorí plnia naliehavý Kristov mandát“^[2]. Toto uistenie, že pracujeme pre niečo oveľa väčšie, než môžeme na prvý pohľad vnímať, vrhá svetlo na možné ťažkosti, s ktorými sa môžeme stretnúť. Boh nám nikdy nepošle niečo, čo by neprispelo k nášmu dobru; niečo, čo sa síce môže skladať zo svetiel a tieňov na ceste, ale nakoniec sa nehodí k nášmu šťastiu.

Každý veľký ľudský projekt sa skladá z malých úloh, ktoré si mnohokrát vyžadujú obeť. Tvárou v tvár ťažkostiam môžeme nadobudnúť dojem, že táto námaha nestojí za to, a tak strácame nadšenie. Ak zdvihneme zrak, uvedomíme si, že naše poslanie je oveľa väčšie a nádejnejšie ako konkrétna práca, s ktorou zápasíme. Pretože byť

apoštolom nie je otázka vykonávania konkrétnej úlohy s väčšou či menšou dokonalosťou, ale skutočnosť, ktorá tvorí našu najhlbšiu identitu. Budú chvíle temnoty, ale hviezda, ktorá označuje sever, bude vždy naďalej svietiť: život apoštola má vždy dôvod, svetlo, ktoré ho vedie. Nech bude kdekoľvek, bude nielen konať „dobré veci“, ale vlastným svedectvom bude šíriť Kristovo evanjelium.

POČAS ROKOV STRÁVENÝCH s Ježišom boli apoštoli nadšení zo zázrakov, ktoré robili, a z obrátení, ktoré sprostredkovali. Ich počiatkové nadšenie však neskôr ustúpilo pochybnostiam, keď videli, že Pán má byť odsúdený na smrť. Aj potom, keď sa dozvedeli, že Kristus vstal z mŕtvych, stále nevychádzali z domu zo strachu pred Židmi. Až po príchode Ducha Svätého na Turíce

dostali nový dar, ktorý mal dať silu ich misii.

Bol to impulz Parakléta, ktorý ich viedol k tomu, aby prekonali svoj strach a vydali sa slúžiť iným. Táto prvá evanjelizácia nespočívala v neomylnnej ľudskej stratégii, ale v „samotnej sile Ducha Svätého, nestvorenej Lásky“^[3]. Skutočne, „žiadna motivácia nebude stačiť, ak v našich srdciach nebude horieť oheň Ducha“; preto „na udržanie misionárskej horlivosti potrebujeme pevnú dôveru v Ducha Svätého, lebo on *nám prichádza na pomoc v našej slabosti* (Rim 8, 26). Túto veľkodušnú dôveru však treba živiť, a preto ho musíme neustále vzývať“^[4].

Aj my si možno v našom apoštolskom poslaní môžeme všimnúť, ako sa počiatkové citlivé nadšenie postupne vytráca. Nie je na tom nič zlé: je to ľudské a svätci sú prví, ktorí to zažili. Budeme prechádzať obdobiami, keď

budeme mať spaľujúcu túžbu
rozdúchať Kristov oheň na druhých,
a budeme zažívať aj chvíle, keď
budeme trochu chladnejší. V každom
prípade, ak sme ochotní nechať sa
premeniť Duchom Svätým, postupne
nám dá srdce podobné Kristovmu a
apoštolské poslanie sa stane
stredobodom našej existencie.
Môžeme prosiť Máriu, aby sme
podobne ako ona vedeli načúvať
vnuknutiam, ktoré nám Paraklét
každý deň smeruje.

.....

[1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 9.

[2] Svätý Josemaría, *Inštrukcia 19-III-1934*, č. 27. *Camino. Edición crítico-histórica*, poznámka k č. 942.

[3] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 14-II-2017, bod 9.

^[4] František, *Evangelii Gaudium*, body 261, 280.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-14-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-14-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (12.04.2026)